

[Axel Kristensen.]

opnå hurtigere afgørelser og samtidig få en decentralisering, der giver langt bedre overblik og kendskab til de forhold, om hvilke der skal træffes afgørelse, altså en billigere, hurtigere og mere effektiv og handledygtig administration end den tungtvirkende, langsommelige organisation, vi nu har, hvor man endda får en ud over detaljerne dårlig og ufuldstændig planlægning, som gør, at befolkningen meget ofte føler sig retsløs og underkastet vilkårlighed.

Vi har nu en overordentlig tidsspildende administration, som borgerne føler sig helt magtesløse over for, fordi den ene instans kan gemme sig bag den anden og der helt utvivlsomt finder megen bureaukratisk magt-udfoldelse sted af tvivlsom karakter. Man må på langt enklere og klarere måde fastlægge myndighed og ansvarsområder og indgrebsmuligheder, så en borger langt klarere kan se sine rettigheder og se, hvem der træffer afgørelsen. De nuværende tilstande skaber stor utryghed for ejendomsretten og en utålelig administration, og opgaverne løses ikke rationelt. Det er vor opfattelse, at den nuværende form for planlægning binder langt mere end nødvendigt, samtidig med at den lader den nødvendige planlægning efter de større linjer ligge, så at der ikke skabes muligheder nok for en fri og sund udvikling. Det her foreliggende lovforslag vil ved sine bestemmelser om zoneudvidelser og om rettidig byggemodning være den nødvendige start for den kommende lovgivning, som vi må håbe snart kan finde sted.

Ove Hansen: Det er jo rigtigt, som det er sagt tidligere, at det er tredje gang, vi får dette lovforslag forelagt fra venstre og det konservative folkeparti, og jeg vil gerne sige denne gang, som jeg har sagt tidligere, at mit parti er villigt til at se på lovforslaget under et udvalgsarbejde.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at når vi ikke er nået længere med resultaterne

under de tidligere behandlinger, er det ikke vort parti, der har sinket arbejdet. Vi har haft det ærede medlem hr. Axel Kristensen som formand for udvalget og det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen som næstformand, og de har bestemt tempoet. Det har ikke været ret stærkt, dette tempo — det skal ikke opfattes som en bebrejdelse. Vi må erkende, at i 1963 kom buketter af jordlove med ind i billedet, og da blev lovforslaget henvist til udvalget vedrørende jordlovsforslagene. Men jeg vil alligevel, selv om det er tredje gang, vi behandler sagen, gøre nogle enkelte bemærkninger om selve lovforslaget, om byudviklingsplaner i det hele taget.

I 1949 fik vi loven om regulering af bymæssige bebyggelser, en lov, som jo tilsigtede — ja, det gør den fremdeles — at gavne dem, der skal købe en grund, ikke at genere dem. Vi ved godt, hvor store vanskeligheder man havde, inden vi fik denne lov, navnlig i forstadskommunerne, fordi folk kunne erhverve en grund i arealer, der lå længere ude i kommunen og derfor var billige; men det viste sig, når folk skulle bygge, at så var der ikke anlagt adgangsvej dertil, og der var ikke forsyningsledninger dertil, så det blev i virkeligheden en meget dyr grund, selv om den tilsyneladende i pris var meget billig.

Derfor var det godt, vi fik loven i 1949 om regulering af bymæssige bebyggelser, og nu har vi lige hørt af den højærede boligminister, at der findes 31 områder i vort land, som har byudviklingsplaner. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen har påpeget, at de grænser, man har trukket, måske ikke altid er trukket lige rigtigt; det er muligt, at inderzonearealerne skulle være noget større. Men vi har jo byudviklingsudvalgene; det er dem, der afgør disse grænser, og det sker på den måde, at disse udvalg, der er sammensat af kommunalrådsmedlemmer, inden for et bestemt område fastlægger zonegrænserne efter forhandling, efter rådføring med de enkelte kommuner.